

Η Μεγάλη Εβδομάδα

είναι το τελευταίο στάδιο της Μεγάλης Σαρακοστής. Οι ακολουθίες, τα γεγονότα των παθών που προβάλλονται, η όλη ατμόσφαιρα που κυριαρχεί, ετοιμάζουν την ολόφωτη νύχτα του Πάσχα. Στις καρδιές των πιστών, ως κοινή εμπειρία, βιώνεται το μυστήριο των παθών και της αναστάσεως του Κυρίου. Κι επειδή το μυστήριο ως μυστήριο δεν μπορεί να αναλυθεί, καταφεύγουμε σε αισθητά μέσα, όπως η αναπαράσταση της Σταύρωσης, της Αποκαθήλωσης, της Ταφής, το «Ανάστα ο Θεός». Σταδιακά, καθημερινά, από το βράδυ της Κυριακής των Βαΐων με το Νυμφίο μέχρι το βράδυ του Πάσχα, πορευόμαστε όλοι μαζί με τον Κύριο και Θεό μας, όχι συνειδητά ούτε αισθητά αλλά μυστηριακά.

Βέβαια, θα μπορούσε να πει κάποιος για το ότι οι περισσότεροι που προσέρχονται στους ναούς, όχι μόνο δεν κατανοούν τα γινόμενα, αλλά και τα παρεξηγούν ως συναισθηματικές ευκαιρίες θρησκευτικής συγκίνησης, ανίκανες να μεταμορφώσουν τη ζωή ή να δώσουν το βάθος της θεολογικής κατανόησης. Αν και αυτά έχουν βάση, αγνοούμε όμως τη δυναμική της επίδρασης του Αγίου Πνεύματος μέσω των τελουμένων στους ναούς, όπως και τις βαθιές ρίζες της Ορθόδοξης παράδοσής μας στις καρδιές των ανθρώπων.

Μπαίνουμε στη Μ. Εβδομάδα και καλούμαστε από τους ύμνους να

«συμπορευθώμεν» με το Χριστό, να «συσταυρωθώμεν» για να μπορέσουμε και να «συναναστηθώμεν Αυτώ». Δε χρειάζεται, νομίζω, να προσπαθήσουμε να εννοήσουμε το μυστήριο ή να πείσουμε τον εαυτό μας να νιώσει τα Πάθη του Κυρίου. Αρκεί η προσέλευση στην εκκλησία, όσο γίνεται πιο νωρίς, ώστε μαζί με τους άλλους, που είναι αδελφοί μας και μέλη του ιδίου σώματος, να ζήσουμε τα όσα μάς παρουσιάζονται.

Αυτή η κοινή εμπειρία, που γίνεται οικουμενική, διευρύνει τα προσωπικά πνευματικά μας αισθητήρια και σμικραίνει τον εγωκεντρισμό μας με όλες τις εκδηλώσεις του (συνεχής ενασχόληση με τα προβλήματα, αγωνία για το αύριο το δικό μας και των δικών μας, εμμονή στις αδυναμίες και αμαρτίες μας κ.ά.)

Για να υπάρξει όμως «κοινή εμπειρία» κατά τη Μ. Εβδομάδα, χρειάζεται η προσωπική μετάνοια ως ταπείνωση και ως επιθυμία να ζήσουμε τη ζωή του Χριστού. Τότε η Θεία Κοινωνία, που καλούμαστε καθημερινά σχεδόν να συμμετέχουμε, θα γίνεται μέσο ενώσεως με το Θεό και τους ανθρώπους κι όχι για ατομική σωτηρία.

Σε μια κοινωνία που ζει αντικοινωνικά, με τον ατομισμό, το συμφέρον και το «εμόν αντί το ημέτερον», η εκκλησία προβάλλει το δικό της τρόπο ζωής που μιλά για ενότητα και συλλογικότητα, ιδιαίτερα τη Μ. Εβδομάδα όπου ο ιδρυτής της θυσιάζεται «υπέρ της του κόσμου ζωής και σωτηρίας». Ως χριστιανοί καλούμαστε να ζήσουμε εκκλησιαστικά, δηλαδή κοινά, αδελφικά, με τους άλλους, όχι μόνο στους ναούς με «κοινές λειτουργικές εμπειρίες, αλλά και ενδιαφερόμενοι για τις ανάγκες, τις δυσκολίες και τις ελλείψεις τους. Έτσι, συμπορευόμαστε με το Χριστό, βιώνουμε το πάθος Του και ετοιμαζόμαστε για το Πάσχα ως προάγγελο του αιώνιου Πάσχα «εν τη ανεσπέρω ημέρα της Βασιλείας Του».

π. Ανδρέας Αγαθοκλέους **Πηγή:** isagiastriados.com